

Arrest

nr. 151 803 van 4 september 2015
in de zaak RvV x / IV

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 30 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Kameroens staatsburger te zijn en u bent afkomstig uit Muyuka in de Southwest Province. U verklaart dat u bij uw oom (J.N.M.) bent opgegroeid. Hij is de broer van uw vader, maar omdat hij geen kinderen heeft, ging u als oudste zoon van uw vader bij hem wonen. U hielp hem zijn boerderij uitbouwen en werd door John als zijn eigen zoon beschouwd. Uw andere oom, (A.), was echter een heks en hij was uit op de bezittingen van (J.), omdat (J.) zelf geen kinderen had. Hij viel (J.) regelmatig lastig met voodoo.

Eind 2011 werd uw oom (J.) erg ziek en kort voor hij zou sterven riep hij u bij zich en vertelde hij u dat u na zijn dood veel problemen zou krijgen met (A.). En inderdaad, na (J.)'s dood kwam (A.) vaak gewassen oogsten van de boerderij die hij zelf niet had geplant en u maakte daar telkens ruzie over. (A.) had echter connecties bij de politie en bracht u in juni 2012 een convocatie waarin stond dat u naar

het politiekantoor moest gaan. Met die convocatie ging u naar het dorps hoofd, maar die raadde u aan om gewoon op de convocatie in te gaan. Wat u namelijk niet wist, was dat (J.) voor zijn dood een brief aan het dorps hoofd had gegeven waarin stond dat hij al zijn eigendommen aan u overdroeg. (A.) kon dat niet verdragen en zorgde hierdoor opnieuw voor problemen, hij behekste de boerderij regelmatig met voodoo.

Toen u met de convocatie naar de politie ging, werd u niet opgesloten of ondervraagd, maar moest u plaatsnemen achter de balie en daar een maand lang blijven. U moest schoonmaken, het gras maaien en toiletpapier gaan kopen. Het dorps hoofd kwam langs op het politiekantoor en zei dat u onrechtmatig werd vastgehouden, wat de politie ook helemaal niet ontkende. Uiteindelijk kon u dan na een maand, zonder enige verklaring, weer vertrekken.

Op 28 oktober 2012 is uw broer (M.C.A.) overleden. Hij had dezelfde ziekteverschijnselen als uw oom (J.), maar ook bij (C.) kon geen concrete doodsoorzaak worden vastgesteld. U veronderstelde dat (A.) iets met de dood van uw broer te maken had en beschuldigde hem.

Op 6 juni 2013 is ook uw zus (A.H.A.) op mysterieuze wijze overleden. U beschuldigde (A.) van de dood van uw broer, zus en oom, waarna (A.) opnieuw met een convocatie kwam. U moest opnieuw naar de politie gaan en moest er opnieuw een maand lang achter de balie blijven.

Nadat u weer was vrijgelaten, ging u op 1 oktober 2013 weer naar de boerderij. Tegen de avond zag u uw oom (A.) samen met twee jongens naderen. U werd door hen aangevallen en werd met een stok op uw hoofd geslagen. U werd door een passant naar het ziekenhuis meegenomen en werd er een maand lang verzorgd.

Op 14 december 2013 was u thuis aan het koken. U ging even weg van de kookpotten en toen u terugkwam, zag uw eten er helemaal anders uit. U vertrouwde het zaakje niet en besloot het eten aan de varkens te geven. Toen één van de varkens hierna overleed, legde u opnieuw de link met (A.) en besloot u dat hij u had proberen te vergiftigen.

Op 24 december 2013 betrapte u (A.) bij uw thuiskomst. Hij was op zoek naar bepaalde documenten en had uw kamer helemaal overhoop gehaald. U werd ontzettend boos en besloot het huis in brand te steken, maar niet vooraleer u eerst allerlei documenten van de boerderij uit het huis had gehaald. Uw oom was nog in het huis, maar u kwam achteraf te weten dat hij nog op tijd was kunnen ontvluchten.

Na de brandstichting hebt u Muyuka verlaten en bent u naar Douala gegaan. Daar ontmoette u (Al.) die u kon helpen om Kameroen te verlaten. Hij regelde een paspoort voor u en reisde op 4 maart 2014 per vliegtuig met u mee naar België. Op 4 maart 2014 bent u hier aangekomen en op 12 maart 2014 hebt u asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, enkele foto's, medische attesten uit Kameroen en België, verkoopovereenkomsten van oom (J.) en de overlijdensaktes van (J.), (C.) en (H.).

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen met uw oom (A.). Hij was uit op de eigendommen die u had geërfd van uw andere oom, (J.). (A.) zorgde voor heel wat problemen voor u, waardoor u uiteindelijk zo kwaad werd dat u uw huis in brand hebt gestoken terwijl (A.) nog binnen was. Hierdoor vreest u nu vervolgd te worden voor poging tot moord.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Zodoende komt u niet in aanmerking voor een erkenning in de hoedanigheid van vluchteling en moet er dus worden nagegaan of er in uw hoofde sprake is van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat dergelijke zwaarwegende gronden niet werden vastgesteld. U bent er niet in geslaagd uw relaas en uw vrees aannemelijk te maken.

Er werden immers verscheidene belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het Commissariaat-generaal (CGVS). Zo haalde u bij de DVZ slechts één arrestatie door de politie aan. U zei dat u midden 2012 werd opgepakt door de politie van Muyuka en herhaalde vervolgens dat u in juli 2012 door de politie van Muyuka werd opgepakt (CGVS Vragenlijst, rubriek 3.1). Wanneer u vervolgens werd gevraagd om een overzicht te geven van alle feiten die tot uw vlucht uit uw land van herkomst hebben geleid, haalde u opnieuw slechts één arrestatie aan, namelijk midden 2012 (CGVS Vragenlijst, rubriek 3.5). Wanneer u bij het CGVS werd gevraagd of u ooit werd gearresteerd, antwoordde u aanvankelijk ontkennend, om dan te verduidelijken dat uw oom een vriend bij de politie heeft die voor een convocatie zorgde, waardoor u naar de politie moest gaan en zonder enige beschuldiging gedurende een maand werd vastgehouden. Omdat u zelf naar de politie bent gegaan, beschouwde u dit niet als een arrestatie (CGVS p.8). Uiteindelijk haalde u dan toch aan dat u twee keer een maand lang bij de politie hebt verbleven (CGVS

p.11,15). Dit is opmerkelijk. Wanneer u met deze incoherentie werd geconfronteerd, hield u vol dat u bij de DVZ hebt gezegd dat u twee keer naar de politie moest gaan en dat de tweede keer in juli 2013 was (CGVS p.17). Uit uw verklaringen blijkt dit echter geenszins. Bovendien moet er op worden gewezen dat uw verklaringen bij de DVZ u na afloop van het interview werden voorgelezen en u deze verklaringen voor akkoord hebt ondertekend. Dat u nu beweert dat u het bij DVZ over twee arrestaties hebt gehad, volstaat dus niet. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen alvast ernstig aangetast.

Daarnaast verklaarde u ten overstaan van de DVZ dat u omwille van de problemen met uw oom (A.) een klacht wilde neerleggen bij de politie, maar dat die niet naar u wilden luisteren, omdat het een familiekwestie betrof (CGVS Vragenlijst, rubriek 3.5). Bij het CGVS verklaarde u echter iets compleet anders. U verklaarde namelijk meermaals dat u helemaal geen juridische stappen wilde ondernemen omdat u een rechtszaak wilde vermijden, dat zou vooreerst veel te lang aanslepen en bovendien had u daar het geld niet voor (CGVS p.12,14,16,18). U verzekerde dat de politie een onderzoek zou voeren als u een klacht zou neerleggen (CGVS p.19). Wanneer u op uw uiteenlopende verklaringen werd gewezen, zei u dat u bij de DVZ enkel had gezegd dat het een familiekwestie was en dat u er verder geen details had verteld (CGVS p.19). Deze verklaring is echter niet afdoende ter verschoning van de vastgestelde tegenstrijdigheid, aangezien dit geenszins uit het gehoorverslag van de DVZ blijkt. Hierdoor blijft de tegenstrijdigheid staande en wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd.

Een derde opmerkelijke vaststelling werd gedaan in verband met de brandstichting die u zou hebben gepleegd en waarover u verklaarde dat dat de hoofdreden is waarom u uw land van herkomst hebt verlaten. U verklaarde dat die brandstichting een crimineel feit is en u vreest in de gevangenis te belanden wegens poging tot moord op uw oom (A.). Dat is volgens u de reden waarom u Kameroen bent ontvlucht (CGVS p.18). Opvallend is echter dat u bij de DVZ op geen enkel moment aanhaalde dat u brand had gesticht, noch dat u daarom een gevangenisstraf vreest (CGVS Vragenlijst, rubriek 3.5). Wanneer u hiermee werd geconfronteerd, verklaarde u dat u bij de DVZ enkel een samenvatting moest maken en dat u niet in details moest treden (CGVS p.18). Echter, dat u uw huis in brand hebt gestoken kan bezwaarlijk als een detail worden beschouwd, u verklaarde immers dat dat de hoofdreden van uw vertrek is (CGVS p.18). Dat u dit bij de DVZ dus op geen enkel moment zou hebben vermeld, wordt niet aanvaard, waardoor opnieuw zwaar geraakt wordt aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijs worden verwacht om gedurende de volledige asielprocedure eensluidende en coherente verklaringen af te leggen, hetgeen in casu geenszins het geval blijkt te zijn. Dit komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Verder was u incoherent met betrekking tot de chronologie van de door u opgesomde feiten. U verklaarde namelijk aanvankelijk dat u een eerste keer door de politie werd geconvoceerd na de dood van uw oom (J.) en uw broer (C.). U verklaarde dat u (A.) van de dood van deze twee mensen had beschuldigd en dat u daarom op het politiebureau moest verschijnen (CGVS p.8). Later verklaarde u echter dat u een eerste keer naar de politie moest gaan na de dood van (J.), maar nog voor (C.) was overleden (CGVS p.11). Deze verklaringen vallen evenmin met elkaar te rijmen.

Voorts beschouwt het CGVS uw verklaringen over uw verblijf bij de politie als weinig plausibel. U verklaarde dat uw oom connecties heeft bij de politie en dat hij ervoor heeft gezorgd dat u door hen werd geconvoceerd. U verklaart dat u op twee jaar tijd twee keer door de politie werd opgeroepen, dat u daar twee keer vrijwillig bent op ingegaan en dat u vervolgens twee keer een maand lang op het politiekantoor moest blijven. Uw verklaringen over de gebeurtenissen daar tarten echter alle logica. U verklaart dat u niet werd ondervraagd door de politie, dat u ook niet werd opgesloten, maar dat u twee keer een maand lang achter de balie moest blijven, dat u de vloer moest vegen, het gras moest afrijden en toiletpapier moest kopen (CGVS p.9,10,11,14,15). Wanneer u werd gevraagd of u het normaal vond dat u een maand op het politiekantoor moest verblijven, antwoordde u dat het niet normaal was, maar dat u niets hebt gedaan om zich hiertegen te verzetten, omdat u bang was, u wilde een rechtszaak vermijden (CGVS p.15). Deze verklaringen houden echter geen steek. Dat u twee keer gedurende een maand lang bij de politie zou hebben verbleven zonder enige uitleg of aanklacht om de vloer te vegen, het gras af te rijden en toiletpapier te kopen en dat u dit zonder enige tegenspraak zou hebben laten gebeuren, beschouwt het CGVS als niet aannemelijk. Ook uw verklaring dat het dorpshoofd, dat volgens u supermachtig is (CGVS p.17), naar de politie was gestapt om uw vasthouding aan te klagen en te zeggen dat u onrechtmatig werd vastgehouden hetgeen de politie beaamde, maar dat hij zonder de minste uitleg wandelen werd gestuurd en hij vervolgens wel tegen u zei dat alles in orde zou komen (CGVS p.15,16), overtuigt niet. Door deze weinig overtuigende en geenszins aannemelijke verklaringen wordt het bedrieglijke karakter van uw relaas bevestigd.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart bevat immers louter persoonsgegevens die actueel niet worden betwist. De foto's die u neerlegt geven evenmin bijkomende informatie over de problemen die u zou hebben gehad. De verkoopovereenkomsten zijn louter handgeschreven brieven die

verkoopdeals van uw oom (J.N.M.) betreffen, ook hier wordt geen bijkomende informatie over uw persoonlijke problemen verschaft. De overlijdensakte van (M.C.A.), (A.H.A.) en (J.N.M.) tonen louter aan dat deze personen zijn overleden. In het medische attest dat op 21 maart 2014 in Kameroen werd uitgegeven, staat geschreven dat u zowel fysiek, mentaal als klinisch bekwaam bent en dat u in staat bent te werken, ook dit document geeft dus geenszins uitsluitel over uw beweerdde problemen in uw land. In het medische attest van dokter (D.) uit Vielsalm staat dat u een litteken op de bovenkant van uw schedel hebt dat goed genezen is en dat u klaagt over pijn in uw rechterschouder als gevolg van een woordenwisseling met een oom en een neef, hetgeen gebaseerd is op uw verklaringen aan de dokter en dus geen objectief bewijs vormt voor de omstandigheden waarin u de verwondingen opliep. Ook wordt vermeld dat u psychisch zou lijden maar nergens wordt gesteld dat uw medische en psychische toestand u zouden verhinderen om coherente en consistente verklaringen af te leggen. Dit medisch attest kan aldus bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag van Genève, het motiveringsbeginsel en artikel 3 EVRM.

Hij citeert de elementen uit de vluchtelingendefinitie in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en stelt dat het opmerkelijk is dat verweerder heeft nagelaten om zijn vrees individueel te beoordelen doch zich beperkt tot de stelling dat zijn problemen geen verband houden met de criteria zoals bepaald in voormeld artikel. "Verzoekster faalt hier in haar onderzoeksplicht, alsook in haar motiveringplicht". Verzoeker geeft een algemene en theoretische uiteenzetting over het begrip vrees voor vervolging en stelt weldegelijk een gegronde vrees voor vervolging te koesteren. Verweerder gaat uit van verkeerde veronderstellingen. Verweerder motiveert op geen enkele manier en met geen enkele duidelijke stelling waarom verzoekers problemen geen verband houden met de bepaalde criteria. Naderhand gaat verweerder onmiddellijk over tot de vraag of verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Omtrent de vereiste dat hij moet worden vervolgd "omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging", citeert verzoeker rechtspraak en rechtsleer. "Verzoekster kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen. Zij verwijst ook naar hetgeen hierboven is uiteengezet. Dit blijkt tevens ook uit het feit dat verzoekster in haar land van oorsprong het slachtoffer zal worden van willekeurig geweld door boko haram. Zelfs de autoriteiten zelf zijn niet altijd opgewassen tegen deze rebellen-groepering".

Verzoeker voert aan dat de bestreden motivering niet of onvoldoende met redenen is omkleed. Hij vervolgt:

"Dat daaruit geenszins een afweging blijkt tussen de belangen van verzoeker enerzijds en van de Staat anderzijds; terwijl het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en dat integendeel de schade die aan verzoeker zou berokkend worden enorm is;

Dat bij gevolg bovenvermelde bepaling is geschonden bij gebreke aan afdoende motivering;

En terwijl:

- de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen;
- en art. 62 van voormelde Vreemdelingenwet;
- en de rechtspraak van de Raad van State (d.d. 25/09/1986 nummer 26933)
- en art. 8 en art. 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens;
- en art. 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de Overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen;"

Verzoeker herhaalt dat het CGVS zijn aanvraag beantwoordt met één zin en stelt dat zijn problemen geen verband houden met de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag, zonder zich daarbij ook maar de minste moeite te getroosten om deze stelling te staven. Verzoeker stelt dat zijn problemen weldegelijk ressorteren onder het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker haalt tevens aan:

"Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, maar de Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze Overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (Raad van State nummer 101.624, 07/12/2001)."

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 en de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*.

Hij herhaalt zijn land van herkomst weldegelijk te hebben verlaten uit vrees voor vervolging zoals bedoeld in artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag van Genève. *"De 'asielaanvraag' dekt dus vanaf heden beide aspecten (...) De veiligheidssituatie in Kameroen is heden uiterst precair, maar de hoofdreken van verzoeker zijn vertrek ligt wel degelijk in de problemen dewelke hem troffen door de malafide bedoelingen van zijn oom"*.

Verzoeker geeft een algemene en theoretische uiteenzetting over de aangevoerde bepalingen en vervolgt:

"Tevens kan uit de bestreden beslissing worden afgeleid dat er GEEN onderzoek is gevoerd naar het feit of verzoeker al dan niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus".

Omtrent het aantal arrestaties waarvan hij slachtoffer werd, betoogt verzoeker:

"Verzoeker is daadwerkelijk 2 keer gearresteerd. Verzoeker werd de eerste keer een maand vastgehouden door de politie in het kader in 2012 en de 2de keer voor eenzelfde periode van 1 maand in 2013."

Het is alom geweten en wordt ook telkens uitdrukkelijk gezegd door de dossierbehandelaars bij zowel DVZ als bij het CGVS, dat de asielzoekers slechts enkele tellen krijgen om hun relaas te doen en pas bij het CGVS uitgebreid de tijd krijgen om hun verhaald uitvoerig te vertellen."

En inderdaad, de verklaringen werden hem voorgelezen en werden door hem ondertekend. Verzoeker was de eerste keer in zijn leven uit zijn land vertrokken om naar het verre Europa te komen. Hij was bang. Hij had de meest gruwelijke periode uit zijn leven achter de rug."

Aangaande het al dan niet neerleggen van een klacht bij de politie, stelt hij:

"Verzoeker heeft nooit een klacht neergelegd, gelet op het heersende rechtssysteem in Kameroen. Alsook heeft verzoeker niet de juiste financiële middelen om een correcte juridische procedure te kunnen voeren. In het bijzonder was ook al gebleken dat er een verbondenheid was tussen (A.) en de politie. Dit kon verzoeker duidelijk besluiten nadat hij tot 2 keer toe werd opgepakt door de politie voor een maand zonder hem eigenlijk een officiële aanklacht kunnen ten laste te leggen. Hieruit volgt verzoeker dan ook zijn geponde vrees tot vervolging."

Betreffende de brandstichting, voert verzoeker aan:

"Uiteraard is dit de hoofdreken van verzoeker zijn vertrek. Niet alleen omdat dit een crimineel feit betreft, maar ook omdat de wraak van (A.) nu alleen nog maar zoeter zal zijn en hij dit ofwel met een opsluiting zal moeten kopen ofwel met zijn leven. Laat dit nu net de rode draad zijn doorheen het hele verhaal. Verweerster meent dan ook dat omwille van het feit hij hiervan niks gemeld zou hebben bij DVZ, dit een bijkomende reden vormt om hem de vluchtelingenstatus te ontkennen."

Verzoeker voegt in zijn stukkenbundel nog een foto van de brand aan het huis, alsook 2 foto's van verzoeker toen hij werd opgenomen in het ziekenhuis met zijn verwondingen, ten einde zijn verklaringen hieromtrent te staven."

Inzake de gang van zaken op het politiekantoor, stelt verzoeker:

"Verzoeker werd wel degelijk 2 keer 1 maand vastgehouden en moest in die periode allerhande klusjes opknappen voor de politie."

Dat de mensenrechten in Kameroen niet altijd worden gerespecteerd, blijkt evenwel uit verschillende bronnen. Verzoeker voegt enkele impressies toe in zijn stukkenbundel."

2.1.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift: enkele persartikels over de mensenrechten in Kameroen (bijlage 3), een foto van een brandend huis (bijlage 4) en twee foto's van zijn behandeling in het ziekenhuis (bijlage 5). Al deze foto's werden reeds voorgelegd aan het CGVS en bevinden zich in het administratief dossier (map documenten).

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. In zoverre verzoeker het CGVS verwijt dat uit de bestreden beslissing *"geenszins een afweging blijkt tussen de belangen van verzoeker enerzijds en van de Staat anderzijds; terwijl het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en dat integendeel de schade die aan verzoeker zou berokkend worden enorm is"*, dient te worden opgemerkt dat het proportionaliteitsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

2.2.3. Inzake de aangevoerde schending van *"de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004"* dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.4. Verzoeker dicht aan artikel 8 en 14 EVRM een inhoud toe die hierin niet is opgenomen. Deze artikelen behelzen, in tegenstelling met wat hij oppert, geen bepalingen inzake de motiveringsplicht of het evenredigheidsbeginsel en verzoeker toont voor het overige op generlei wijze aan op welke wijze de voormelde artikelen *in casu* zouden (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt hun schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van

de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht en wordt het middel vanuit dit oogpunt onderzocht.

2.2.7. In tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, voert de Raad daarbij geenszins een louter wettigheidscontrole uit. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

In dit kader kan inzake het door verzoeker geciteerde arrest nr. 101.624 van 7 december 2001, gelet op het feit dat de oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dateert van 2007, worden opgemerkt dat het bijzonder merkwaardig is dat de Raad van State zich reeds in 2001 over de rechtsmacht van een toen nog onbestaand rechtscollege zou hebben uitgesproken.

2.2.8. Waar verzoeker op algemene wijze beweert dat verweerder zou hebben nagelaten zijn aanvraag en vrees individueel te beoordelen en geen onderzoek zou hebben gevoerd naar de mogelijke toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden vastgesteld dat dit feitelijke grondslag mist en een loutere en kennelijke miskennis betreft van de inhoud van de bestreden beslissing en het administratief dossier.

2.2.9. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.10. Verzoeker dient, zoals hij overigens zelf uitdrukkelijk aangeeft in het onderhavige verzoekschrift, om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat de door verzoeker beschreven moeilijkheden en asielmotieven, meer bepaald de problemen met een oom die hem de eigendommen die hij erfde van een andere oom afhandig wilde maken en de vrees ingevolge brandstichting te zullen worden vervolgd voor poging tot moord, geen verband houden met één van de voormelde vervolgingsgronden en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Verzoeker poneert weliswaar dat hij weldegelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert in de voormelde zin, doch hij ontwikkelt geen argumenten die een ander licht kunnen werpen op de voormelde pertinente en terechte besluitvorming.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.11. De geloofwaardigheid van de door verzoeker aangevoerde feiten wordt op fundamentele wijze ondermijnd doordat hij van de brandstichting die hij zou hebben gepleegd en van zijn vrees daardoor te zullen worden vervolgd wegens poging tot moord bij de DVZ nergens melding maakte (administratief dossier, stuk 17, vragenlijst), en dit ondanks dat hij aangaf en in het verzoekschrift andermaal benadrukt dat dit de hoofdreden zou hebben uitgemaakt voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Noch de blote bewering dat hij bij de DVZ "*slechts enkele tellen*" kreeg om zijn verhaal te doen, noch de verklaring dat hij aldaar enkel een samenvatting diende te geven en niet in detail diende te gaan (administratief dossier, stuk 4, p.18), vormt een afdoende uitleg voor deze frappante ommissie. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot

doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker een dermate cruciaal en frappant element als de door hem gepleegde brandstichting, die de hoofdreden zou hebben gevormd voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst, hierin zou hebben vermeld. Hij werd er immers duidelijk op gewezen dat van hem werd verwacht dat hij nauwkeurig maar in het kort zou weergeven waarom hij bij een terugkeer problemen vreesde of riskeerde en dat hij daarbij de voornaamste elementen of feiten in het kort zou weergeven.

Uit de verklaringen die terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt bovendien dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde over het aantal keren dat hij door de politie zou zijn vastgehouden. Waar verzoeker tracht te laten uitschijnen dat deze incoherentie te wijten zou zijn aan het gegeven hij bij de DVZ *“slechts enkele tellen”* kreeg om zijn verhaal te doen en bang was, dient te worden opgemerkt dat dit een blote bewering betreft en hij deze uitleg daarenboven niet verstrekke wanneer hij bij het CGVS werd geconfronteerd met zijn gezegden bij de DVZ. Bij het CGVS beweerde hij immers dat hij de DVZ weldegelijk zou hebben gezegd dat hij tweemaal werd gearresteerd (*ibid.*, p.17). Dit vindt, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, echter geen steun in zijn verklaringen bij de DVZ; verklaringen die hij daarenboven uitdrukkelijk ondertekende voor akkoord nadat deze aan hem werden voorgelezen.

Uit verzoekers verklaringen, zoals met recht weergegeven in de bestreden beslissing, blijkt dat hij tevens tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vraag of hij naar aanleiding van de aangevoerde feiten al dan niet een klacht wilde indienen bij de politie en dat hij voor deze tegenstrijdigheid geen afdoende verklaring kon bieden. Verzoeker volhardt dat hij nooit klacht neerlegde doch dit kan geenszins afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheid inzake zijn wil om al dan niet klacht in te dienen. In de vragenlijst gaf hij aan dat hij wel klacht wilde neerleggen bij de politie doch dat de politie niet wilde luisteren omdat het een familiekwestie betrof. Bij het CGVS gaf hij aan dat hij helemaal geen stappen wilde ondernemen omdat hij geen rechtszaak wilde die te lang zou aanslapen en te duur was. Tevens stelde hij duidelijk dat de politie een onderzoek zou voeren indien hij een klacht zou neerleggen. De voormelde verklaringen zijn duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd.

Verzoeker laat de bestreden beslissing verder geheel ongemoeid waar hierin gemotiveerd wordt: *“Verder was u incoherent met betrekking tot de chronologie van de door u opgesomde feiten. U verklaarde namelijk aanvankelijk dat u een eerste keer door de politie werd geconvoceerd na de dood van uw oom (J.) en uw broer (C.). U verklaarde dat u (A.) van de dood van deze twee mensen had beschuldigd en dat u daarom op het politiebureau moest verschijnen (CGVS p.8). Later verklaarde u echter dat u een eerste keer naar de politie moest gaan na de dood van (J.), maar nog voor (C.) was overleden (CGVS p.11). Deze verklaringen vallen evenmin met elkaar te rijmen.”* De voormelde motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij door verzoeker ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

De voormelde chronologische incoherentie in verzoekers verklaringen klemmt nog des te meer daar verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over C., nochtans een naast familielid dat door zijn oom zou zijn gedood. Bij de DVZ gaf hij duidelijk aan dat deze persoon van het vrouwelijke geslacht was en preciseerde hij dat dit zijn *“Jongste zus”* betrof (administratief dossier, stuk 17, verklaring, nr.17). Bij het CGVS verklaarde hij echter dat deze persoon zijn broer was (administratief dossier, stuk 4, p.5, 7).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangevoerde feiten. Kritiek op de overige, overvloedige motieven inzake verzoekers vasthouding op het politiekantoor kan derhalve op zich niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van deze feiten te herstellen.

De neergelegde documenten (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 4-5; administratief dossier, map documenten) zijn evenmin van zulke aard dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van de aangevoerde feiten kunnen herstellen.

Inzake de overlijdensaktes van zijn oom, zijn broer of zus C. en zijn zus H., kan worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat deze documenten slechts werden aangevraagd en opgesteld in maart 2014, wanneer verzoeker het land reeds had verlaten, en dit ondanks dat de overlijdens van de hierin vermelde personen zouden dateren van 2011, 2012 en 2013. Daarenboven strookt de inhoud van de overlijdensaktes niet met verzoekers verklaringen. Verzoeker gaf bij de DVZ immers duidelijk aan dat C. jonger was dan H. (administratief dossier, stuk 17, verklaring, nr.17) terwijl C. blijkens de neergelegde overlijdensaktes twee jaar ouder zou zijn geweest dan H. Verder gaf verzoeker aan dat J. zijn oom was, terwijl deze persoon blijkens de neergelegde overlijdensaktes dezelfde vader had als verzoeker en

diens broer en zus. De voormelde vaststellingen doen ernstig afbreuk aan de bewijswaarde van de neergelegde overlijdensaktes. Hoe dan ook blijkt uit deze overlijdensaktes slechts dat de hierin vermelde personen zijn overleden doch bevatten deze geen informatie over de omstandigheden van hun overlijden. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, kan aldus niet worden aangenomen dat deze personen zouden zijn overleden in de omstandigheden zoals geschetst door verzoeker.

De neergelegde foto's kunnen evenmin afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen. Ten aanzien van de foto van een brandend huis, dient te worden opgemerkt dat hieruit geenszins kan worden afgeleid welk huis het betreft, noch wanneer of in welke omstandigheden in dit huis brand zou zijn ontstaan. Aan de foto's waarvan verzoeker stelt dat deze in een ziekenhuis zijn genomen kan slechts een relatieve bewijswaarde worden gehecht. Nog daargelaten dat foto's gemakkelijk kunnen worden gemanipuleerd en dat uit de foto's niet duidelijk blijkt dat zij daadwerkelijk in een ziekenhuis zouden zijn genomen, bevatten deze foto's immers slechts een momentopname en kunnen deze gemakkelijk in scene zijn gezet. Zo uit deze foto's al zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker gekwetst is geweest, kan hieruit bovendien niet worden afgeleid waar, wanneer en in welke omstandigheden hij gekwetst raakte.

De neergelegde verkoopovereenkomsten zijn louter handgeschreven documenten waarvan de herkomst niet kan worden nagegaan. Hoe dan ook bevatten deze geen informatie omtrent verzoekers voorgehouden problemen en kunnen hierin geen elementen worden ontwaard die aan het voorgaande afbreuk zouden kunnen doen.

De overige neerlegde documenten, met name een identiteitskaart, een medisch attest uit Kameroen en een medisch attest van een dokter uit Vielsalm, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, evenmin de teloorgedane geloofwaardigheid van zijn problemen herstellen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker poneert voorts op algemene wijze dat de veiligheidssituatie in Kameroen uiterst precair zou zijn en voert aan: *“Dit blijkt tevens ook uit het feit dat verzoekster in haar land van oorsprong het slachtoffer zal worden van willekeurig geweld door boko haram. Zelfs de autoriteiten zelf zijn niet altijd opgewassen tegen deze rebellen-groepering”*. Hij brengt echter niet het minste begin van informatie bij ter ondersteuning van deze beweringen. Aldus toont hij op generlei wijze aan dat de groepering Boko Haram in zijn land van herkomst actief is en dat de veiligheidssituatie er uiterst precair is. Derhalve kan niet worden aangenomen dat de situatie in verzoekers land van herkomst van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS